

PROLOGAS

Pasak paslaptinių legendų, kiekvieno ūko gelmėje slypi širdis, suteikianti gyvybę išskirtinėms, tyros meilės kupinoms sieloms...

Atrask stebuklingąją Ūko žvaigždžių visatą. Šio pasakiško pasaulio gyventojai rūpinasi žvaigždžių gimimu. Dėl šių būtybių skleidžiamos teigiamos energijos – meilės, noro dalytis, gerumo ir tarpusavio pagalbos – visata išlaiko pusiausvyrą. Tačiau kai gyventojų širdis užvaldo neigiami jausmai, pasekmės gali būti rimtos! Laimei, visi vaikai nuo pat mažens mokosi, kaip prisidėti prie geresnio pasaulio kūrimo.

Kiekvienas savaip prisideda prie šios trapios pusiausvyros išlaikymo, pasitelkdamas savo stebuklingas galias. Susipažink su ypatinga draugijų grupele ir jų ištikimais stebuklingais padarėliais!

Nebulija

NEBULIJA YRA
DĖMESINGA IR DOSNI,
JI GYVENA DANGOVĖJE,
GEBA SUBURTI
BENDRAM TIKSLUI KITUS IR
ATSKLEISTI STIPRIĄSIAS
SAVO DRAUGIŲ PUSES,
LAISVALAIKIU DOMISI
ŠUKUOSENOMIS
IR MADA, SAVO
SVEIKATA RŪPINASI
UŽSIIMDAMA JOGA.

Hazelija

SVETINGOJI HAZELIJA
GYVENA PAČIOJE
UŽBURTOJO MIŠKO
ŠIRDYJE, JOS GALIA -
SAVO MYLINČIOMIS
RANKOMIS SUTEIKTI
GAMTAI DAR DAUGIAU
GROŽIO. HAZELIJA YRA
IŠTIKIMA, VISADA
PASIRENGUSI PADĖTI
DRAUGĖ, LAISVALAIKIU
JI UŽSIIMA MEDŽIO
DROŽYBA.

Petulija

ŠVIESIOJI PETULIJA
GYVENA DIDŽIAJAME
GĖLYNE. LAISVALAIKIU
JI MĖGSTA SPALVINTI
MANDALAS IR GROTI
MAŽĄJĄ FLEITĄ.
JAI GROJANT,
ŠOKA VISA
GAMTA, TAIP PAT
IR DRUGELIAI.

Marinija

MARINIJA TURI
MELODINGĄ BALSĄ,
KURIO KLAUSANTIS
GRĮŽTA JĖGOS. JI
GYVENA GILIUOSIUOSE
VANDENYSE, GĘBA
KVĖPUOTI PO
VANDENIU. MERGAITĖ
NE TIK ĮVALDŽIUSI
MEDITACIJOS MENĄ,
BET IR LENGVAI
ATPAŽĮSTA KITŲ
EMOCIJAS.

ŪKO ŽEMĖLAPIS

DANGOVĖ

Nebulija

NEBULOPOLIS

AMŽINYBĖS
UPĖ

Ledija
LEDŽEMĖ

KOSMINĖ
GRYBIJA

Orelija

UŽBURTASIS
MIŠKAS

TOLIMASIS
MIŠKAS

Hazelija

ŠVIŠIOJI
ILANKA

Neņufija

VAIVORYKŠTINIS
RIFAS

Koralija

UŽDRAUSTAS ŽVAIGŽDŽIŲ lopšelis

Nebulija yra linksma, dosni mergaitė, laiminga galėdama augti Didžiajame sidabro ūke. Ji gyvena Dangovėje, ūko regione, esančiame didžiulio kosminio debesies centre. Ten žvaigždės šviečia dieną naktį, o švelnučius ir jaukius debesis galima paliesti. Jos spindinčios violetinės spalvos namai

primena pilaitę su daugybe bokštų ir sraigtnių laiptų. Ji gyvena su tėvais – juos myli labiau už viską.

Nebulija mėgsta leisti laiką su daugybe draugų, gyvenančių skirtinguose ūko regionuose. Draugėms ji patiki savo paslaptis, su jomis patiria įvairiausių nuotykių. Būdama viena kuria neįprastus drabužius ir šukuosenas arba užsiima ją atpalaiduojančia joga. Ji dar nemoka visų sudėtingų jogos pozų, o kartais net susipainioja, nebesupranta, kur jos koja, kur ranka, bet jai labai patinka begalinis kūno tempimas... Šios atsipalaidavimo akimirkos padeda kontroliuoti kartais virte verdančias emocijas!

Kiek save prisimena, ji visada norėjo aplankyti Žvaigždžių lopšeljį, tą paslaptinę vietą, kurioje gimsta žvaigždės. Ūke yra tik vienas Žvaigždžių lopšelis. Nuo pat vaikystės kiekvieną rytą Nebulija mato, kaip jos tėtis šypsodamasis išeina į darbą. Kartu su keliais patyrusiais kolegomis jis rūpinasi, kad energija visada pasiektų būsimų žvaigždžių

širdį. Koks nuostabus darbas – padėti žvaigždėms gimti ir šviesti! Tačiau dėl Nebulijai dar nežinomų priežasčių jai uždrausta ten patekti. Kiekvieną kartą, kai ji nori eiti kartu, tėtis kartoja tą patį:

– Turi užaugti, įgyti reikalingų žinių ir išminties, kad galėtum patekti į Žvaigždžių lopšėlį.

– Bet kodėl? – klausia Nebulija, deja, niekada taip ir negaudama jai patinkančio atsakymo!

Kartą nuostabią popietę, vieną tų dienų, kai žvaigždės ir saulė šviečia drauge virš spindinčio Nebulijos namo, mergaitė nusprendžia, kad ji jau užaugo ir, svarbiausia, pakankamai laukė. Nuspręsta: šandien ji pagaliau sužinos didžiąją Žvaigždžių lopšelio paslaptį! Hm... Akimirką Nebulija dvejoja, ar klausyti savo instinkto ir patekti ten slapta, ar paprašyti mamos leidimo ir rizikuoti gauti dar vieną neigiamą atsakymą. Galiausiai nusprendžia rinktis atvirumą.

Būdama gudri kaip laputė ji palaukia tinkamiausio momento paprašyti – kai jos mama, visiškai atsipalaidavusi, grįžta iš rytinių jogos užsiėmimų, kuriuos veda ant spalvoto debesies virš Amžinybės upės. Mamai įėjus į namus Nebulija ją pasitinka. Nutaisiusi švelniausią balsą, žvelgdama meilės kupinu žvilgsniu ištaria:

– Mama, šiandien nueisiu pas tėtį į darbą. Manau, jis labai apsidžiaugs tokia staigmena!

– Tai turėtų būti klausimas, o atsakymas yra „NE“, ir tu tai puikiai žinai, – iš karto atsako mama.

– Bet, mama! – prieštariauja Nebulija, dar kartą nusivylusi amžinai tuo pačiu atsakymu. – Aš nesuprantu! Visada leidi lydėti tave, kai vedi jogos pamokas. Visuomet būnu paklusni ir tau labai padedu – pati taip sakei.

– Taip, Nebulija, tu man vis labiau padedi, tai tiesa. Bet Žvaigždžių lopšelis yra visai

kas kita. Tavo tėtis ten dirba labai svarbų darbą, mažiausia lankytojo padaryta klaida gali sukelti katastrofą visoje visatoje, – paaiškina ji.

– Bet aš jau didelė! Žinau, kaip elgtis, kad netrukdyčiau tėčiui. Pažadu, kad būsiu labai gera, – maldauja ji sudėjusi rankas.

– Pasikalbėsime kitą kartą, brangute. Bet šiandien dar negalima. Ypač todėl, kad tėtis nieko apie tai nežino. Jam „tokia staigmena“ tikrai nepatiktų.

Apsiašarojusi Nebulija pažvelgia į mamą skausmo ir pykčio kupinu žvilgsniu. Ji net pajunta, kaip širdis iš įsiūčio šokinėja krūtinėje. Ši plaka taip stipriai, kad Nebulijai net pradeda truputį skaudėti.

Mamai užlipus į viršų persirengti Nebulija nubėga į savo kambarį pasiimti dienoraščio ir plunksna papuošto

pieštuko. Norėdama nusiraminti įsitaiso ant savo mėgstamo debesėlio sode už namo. Čia ji ateina, kai viskas klostosi blogai. Nuostabu tai, kad Nebulija gali pasiekti debesėlį pro savo kambario langą. Vienas didelis šuolis ir ji jau ten.

Atsisėdusi atsiverčia dienoraštį. Ima rašyti, kas ką tik nutiko, ką pajuto. Išliejusi pyktį popieriaus lape Nebulija atgauna ramybę. Po kelių išlaisvinančių sakinių ir piešinių ji jaučiasi nusiraminsi. Oho! Nebulija nusprendžia, kad šis nesutarimas su mama nesugadins gražios dienos! Kadangi antros tokios nebebus, geriau jau ją nugyventi turiningai ir neprarandant geros nuotaikos... be jokių išimčių!

Tarsi norėdama pasveikinti ją už tokį teigiamą požiūrį, Nebulijai pakėlus akis į dangų, juo pralekia mažytė krintanti žvaigždė. Mergaitė šypteli ir

užsimerkia, kad sugalvotų norą. Bet juk noras turi likti paslapyje, jei trokšti, kad jis išsipildytų. Todėl Nebulija nedrįsta jo net užrašyti dienoraštyje!

